

Sygn. akt I Ca 229/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Joanna Składowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa T. P.

przeciwko (...) SA z siedzibą w L.

o zapłatę i przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 19 maja 2015 roku, sygnatura akt I C 1333/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od powódki T. P. na rzecz (...) SA z siedzibą w L. 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

**Sygn. akt I Ca 229/15**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo T. P. przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. Oddział (...) w Ł. (dalej: (...)) o zapłatę i przywrócenie stanu zgodnego z prawem (pkt 1.) oraz nie obciążył powódki kosztami postępowania w sprawie (pkt 2.).

**Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:**

T. P. jest współwłaścicielką wraz z mężem J. P.- na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej, zabudowanej nieruchomości położonej w S.(obręb (...)), oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...), dla której w Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Sieradzu prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...). Nieruchomość tą małżonkowie P. otrzymali od matki powódki - M. C. w akcie darowizny w dniu 10 lipca 1995 roku.

Opisana nieruchomość położona jest przy ul. (...) i jest zabudowana budynkiem mieszkalnym.

Przez działkę o numerze ewidencyjnym (...), równoległe do płotu, usytuowanego w odległości 8 metrów od domu, przebiega linia napowietrzna niskiego napięcia. Na terenie działki, naprzeciwko wejścia do domu, w odległości 4 metrów od budynku usytuowany jest słup linii niskiego napięcia. Powódka chciałaby w tym miejscu położyć chodnik, prowadzący od bramy w kierunku wejścia do budynku mieszkalnego.

Przedmiotowa linia przesyłowa, wchodząca w skład przedsiębiorstwa strony pozwanej, której fragment przebiega przez działkę powódki, wybudowana została na tej nieruchomości na przełomie lat 50. i 60. ubiegłego wieku - bez zgody poprzedników prawnych małżonków P..

Za pośrednictwem tej linii dostarczany jest prąd do domu powódki oraz na potrzeby okolicznych mieszkańców.

Przedmiotowa linia przesyłowa była jeden raz modernizowana. W dniu 4 grudnia 1980 roku Wojewódzkie Biuro (...) w S. z siedzibą w Ł. wydało decyzję, stanowiącą zezwolenie na wykonanie prac remontowych przez Przedsiębiorstwo (...) - Ł. w K..

W dniu 6 listopada 1981 roku miał miejsce odbiór techniczny przeprowadzonych robót budowlano - montażowych i linia po kapitalnym remoncie została przekazana ponownie do eksploatacji.

W dniu 12 listopada 1981 roku zlecono załączenie przedmiotowej linii pod napięcie.

Przez kolejne lata usytuowanie linii nie podlegało zmianom.

W dziale III księgi wieczystej urządzonej dla działki o numerze ewidencyjnym (...), brak jest wpisu o ustanowieniu na rzecz strony pozwanej służebności przesyłu.

W czerwcu 2013 roku, podczas burzy doszło do wyładowania atmosferycznego bezpośrednio w słup energetyczny usytuowany na terenie działki o numerze ewidencyjnym (...), w następstwie czego zostały uszkodzone znajdujące się w domu powódki: fax, DVD, telewizor i gniazdka elektryczne. W 2007 roku bądź w 2008 roku, na skutek wyładowań atmosferycznych, zostały uszkodzone, będące własnością powódki - lodówka i telewizor.

Pierwotnie poprzednik prawny pozwanego nosił nazwę Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...). Na podstawie zarządzenia numer 18 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12 sierpnia 1975 roku w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego państwa, w/w podmiot otrzymał nazwę Zakład

Energetyczny Ł. Teren w Ł.. Podmiot ten wchodził w skład Zakładów (...) w W.. W wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W., zarządzeniem Ministra Przemysłu nr 14/ORG/89 z dnia 16 stycznia 1989 roku, z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł.. Powyższe przedsiębiorstwo państwowe aktem notarialnym rep. A (...) z dnia 12 lipca 1993 roku przekształcone zostało w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) Spółkę Akcyjną w Ł.. W dniu 15 grudnia 2008 roku Zakład (...) Spółka Akcyjna w Ł. zmienił nazwę na (...) Spółka Akcyjna w Ł., a od 1 września 2010 roku stał się oddziałem spółki (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji omówił najpierw podstawę prawną roszczenia - art. 224 § 2 i art. 225 k.c.

Następnie Sąd stwierdził, że strona pozwana w toku postępowania wykazała, iż posiada tytuł prawny do dysponowania nieruchomością powódki, ponieważ doszło do nabycia przez (...) służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu

w drodze zasiedzenia.

Sąd odwołał się do art. 292, art. 172, art. 176, art. 348 k.c. oraz podkreślił, że urządzenia przesyłowe usytuowane na działce stanowiącej własność powódki wybudowano na przełomie lat 50.- 60. ubiegłego wieku i poddano kapitalnej modernizacji w roku 1980-1981, zlecając ostatecznie załączenie przedmiotowej linii pod napięcie w dniu 12 listopada 1981 roku. Sąd wyjaśnił więc, że najpóźniej od tej daty, a więc przeszło 30 lat, linia niskiego napięcia znajduje się w posiadaniu najpierw Skarbu Państwa, w imieniu którego urządzeniami przesyłowymi zarządzały - Zakład (...), następnie Zakład (...) w Ł.,

w dalszej kolejności jednoosobowa spółka Skarbu Państwa, działająca pod firmą Zakład (...) S.A., a obecnie (...) S.A. w Ł.. Zdaniem Sądu oczywistym jest, że posiadanie wykonywane przez poprzedników prawnych pozwanego nosiło znamiona posiadania samoistnego (dla siebie - tak jak by to czyniły osoby, którym przysługuje służebność), ale w złej wierze, skoro pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu uzyskania zgody na korzystanie z nieruchomości, na której posadowiona została linia jej ówczesnego właściciela, a wiadomym było, iż prawo do nieruchomości, z której korzysta pozwany przysługiwało i przysługuje innym podmiotom.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych Sąd doszedł do wniosku, że co najmniej od 12 listopada 1981 roku poprzednik prawny pozwanego władał służebnością gruntową przesyłu jak właściciel, tj. czynił na tej linii niezbędne remonty, podłączenia i czynności obsługi bez zgody powódki, tj. traktował ją jak swoją własność, nie pytając nikogo o zgodę na takie gospodarowanie. Sąd zaznaczył, że skoro linia została oddana do użytku w dniu 12 listopada 1981 roku i miało to miejsce po jej przebudowie, musiała już istnieć jako taka wcześniej. Sąd uznał, że skoro linia podlega bieżącej eksploatacji, strona pozwana obligowana jest poddawać ją okresowym czynnościom kontrolnym, przeglądowi. Sąd dodał, że poprzednicy prawni pozwanego władali nieprzerwanie w/w służebnością aż do uzyskania własności tej służebności przez zasiedzenie w dniu 13 listopada 2011 roku. Zakres obszarowy tego władztwa nie zmieniał się od przebudowy linii do chwili obecnej.

Sąd podkreślił, że strona powodowa nie udowodniła, by po 1981 roku miała miejsce kolejna przebudowa linii, w trakcie której miałyby dojść do zmiany usytuowania słupa, a mianowicie przeniesienia go na teren działki powódki. W tej sytuacji Sąd uznał te twierdzenia za gołosłowne i nie znajdujące potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Zdaniem Sądu z obu map załączonych do akt wynika, że w dacie ich sporządzenia przedmiotowy siup energetyczny znajdował się już na terenie działki powódki, natomiast ściśle porównanie obu tych dokumentów nie jest możliwe, ponieważ każda z tych map została wykonana dla innych celów i w innej skali. Sąd wskazał, że powódka sama przyznała, że pamięta jedynie jedną modernizację linii na terenie działki, na której mieszka od urodzenia - biorąc zatem pod uwagę załączone do akt przez stronę pozwaną dokumenty Sąd uznał, że modernizacja ta miała właśnie miejsce przed dniem 12 listopada 1981 roku, a nie później.

W ocenie Sądu nie stanowi przeszkody do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie okoliczność, że przed dniem 1 lutego 1989 roku, to jest przed dniem wejścia

w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 3, poz. 11 z 1989 r.), państwowe osoby prawne nie mogły nabyć własności nieruchomości, gdyż nie władają nieruchomościami w imieniu własnym, lecz sprawowały zarząd mieniem państwowym w ramach zasady jednolitej własności państwowej.

Sąd podniósł, że osoba prawna, która przed 1 lutego 1989 roku nie mogła nabyć własności nieruchomości i innych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego posiadania po 1 lutego 1989 roku zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa, w którym sama występowała jako dzierżyciel w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym.

Sąd stwierdził więc, że skoro w okresie po dniu 12 listopada 1981 roku poprzednicy prawni pozwanego korzystali ze służebności gruntowej w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a ich władztwo nad tą nieruchomością miało postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c., wymieniony okres podlegał zaliczeniu do okresu koniecznego dla nabycia służebności

w drodze zasiedzenia.

Ponadto zdaniem Sądu posiadanie służebności wykonywane przez poprzedników prawnych pozwanego, a polegające na wybudowaniu na nieruchomości powódki linii niskiego napięcia oraz utrzymywaniu jej funkcjonowania przez okres ponad 30-letni, wyczerpało przesłanki z art. 291 k.c. i doprowadziło do jej nabycia z dniem 12 Listopada 2011 r. w drodze zasiedzenia.

Z kolei na podstawie art. 123 § 1 pkt 1) w zw. z art. 175 k.c. Sąd stwierdził, że brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, iż doszło do przerwania biegu zasiedzenia. Powódka przed zainicjowaniem niniejszego postępowania nie podjęła czynności zmierzających do odzyskania władztwa nad rzeczą, nie występowała o wydanie nieruchomości w części wykorzystywanej przez pozwanego.

Tym samym, zdaniem Sądu, strona pozwana wykazała, że posiada tytuł prawny do dysponowania nieruchomością powódki i że tym samym T. P. nie mogła skutecznie występować z roszczeniem uzupełniającym z art. 225 k.c.

Sąd zauważył, że powódka domagała się również zobowiązania strony pozwanej do zawarcia z właścicielami nieruchomości umowy ustanawiającej służebność przesyłu za stosownym wynagrodzeniem. Skoro jednak strona pozwana wykazała, że posiada już tytuł prawny do dysponowania nieruchomością powódki, także i w tym zakresie w ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu.

Orzekając o kosztach, Sąd zastosował art. 102 k.p.c.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się powódka, która zaskarżyła go w punkcie 1., tj. w części oddalającej powództwo, zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na braku dostatecznej analizy porównawczej map znajdujących się w aktach sprawy (k. 8; k. 70) i dokonanie oceny ich treści stojącej w sprzeczności z zeznaniami powódki w zakresie zmiany miejsca położenia spornego słupa, co doprowadziło do błędnej oceny, iż upłynął już 30-letni okres niezbędny do zasiedzenia służebności przesyłu;

- art. 316 § 1 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia na podstawie stanu rzeczy innego niż istniejący w chwili zamknięcia rozprawy;

- art. 233 k.p.c. poprzez uznanie, że nastąpiło przeniesienie posiadania służebności przesyłu na pozwanego przez jego poprzednika prawnego, podczas gdy wniosek taki nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego i uznanie w rezultacie, że do okresu zasiedzenia pozwany może doliczyć czas posiadania swojego poprzednika, czym pośrednio naruszono art. 176 w zw. z 292 w zw. z art. 305<sup>4</sup> k.c. poprzez jego zastosowanie.

Apelująca wniosła także o dopuszczenie dowodu z następujących dokumentów załączonych do apelacji:

- decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wydana przez Prezydenta Miasta S. z dnia 16 marca 1987 r. ( (...). (...)) na okoliczność umiejscowienia słupa energetycznego na przedmiotowej działce nie wcześniej niż w dacie wydania decyzji z 1987 r.;

- wrysu mapy wydanej przez Powiatowy Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej w S.z dnia 29 maja 2015 roku, obejmujący m.in. obszar działki (...), obręb 28, m. S.wg. stanu na rok 1984 r. na okoliczność miejsca usytuowania słupa względem przedmiotowej działki;

- wrysu mapy wydanej przez Powiatowy Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej w S.z dnia 8 czerwca 2015 roku, obejmujący m.in. obszar działki (...), obręb 28, m. S.wg. stanu na rok 1988 na okoliczność miejsca usytuowania słupa względem przedmiotowej działki.

Powódka oświadczyła, że nie mogła powołać powyższych dokumentów w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki odszkodowania w kwocie 28.980 zł za bezumowne korzystanie z działki powódki. Powódka wniosła także o zobowiązanie pozwanego do zawarcia z właścicielami przedmiotowej nieruchomości umowy ustanawiającej służebność przesyłu za wynagrodzeniem, przy ustaleniu miesięcznego czynszu w kwocie 241,50 zł płatnego do 10. dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia jakiegokolwiek rat, polegającą na możliwości wejścia przez pozwanego na grunt obciążony służebnością w niezbędnym zakresie, podejmowania czynności niezbędnych do utrzymania, konserwacji, remontu, modernizacji, dozoru czy usunięcia awarii urządzeń przesyłowych, a po stronie właścicieli na znoszeniu istnienia cudzych urządzeń na nieruchomości, w tym znoszenia podejmowanych przez pozwanego czynności.

Skarżąca wniosła również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty skarżącej, poparte nowym materiałem dowodowym, koncentrują się wokół niezasadnego przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że spełnione zostały wszystkie przesłanki niezbędne do stwierdzenia nabycia przez pozwanego służebności gruntowej w drodze zasiedzenia.

W związku z powyższym należy wskazać, że zgodnie z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

W ocenie Sąd Okręgowy brakuje okoliczności wskazujących, że powódka mogła zawnieoskować o przeprowadzenie załączonych do apelacji dowodów na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, wobec czego nie istniały przesłanki do uznania przedstawianych dowodów za spóźnione. Nowych faktów i dowodów nie można pominąć jedynie dlatego, że mogą one przyczynić się do przewlekłości postępowania apelacyjnego. Należyte bowiem osądzenie sprawy wymaga, by sąd nie pominął istotnych faktów i dowodów, a tym samym, by nie wydano orzeczenia bez uwzględnienia całego dostępnego materiału dowodowego (vide: T. Ereciński, *Apelacja w postępowaniu cywilnym*, s. 153, Warszawa 2012).

Dopuszczając załączone do apelacji dowody z dokumentów, Sąd Okręgowy uznał, że analiza ich treści wymaga wiedzy specjalnej z zakresu geodezji. Wobec tego w trybie art. 232 k.p.c. Sąd drugiej instancji dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego geodety, któremu zlecił dokonanie analizy akt sprawy i ewentualnych dokumentów znajdujących się w Państwowym Zasobie Geodezyjno – Kartograficznym celem wskazania, czy słup energetyczny znajdujący się na działce powódki został posadowiony przed 1981 rokiem, czy po 1987 roku.

W rezultacie Sąd uzupełnił stan faktyczny w sprawie o poniższe ustalenia:

Linia energetyczna wraz ze słupami energetycznymi przedstawiona na mapie zaewidencjonowanej w Wojewódzkim Ośrodku Dokumentacji Geodezyjno – Kartograficznej w S.za numerem ewidencyjnym (...)w dniu 30 grudnia 1981 roku ukazuje przebieg linii energetycznej wraz ze słupami energetycznymi, które uległy demontażowi przy pracach związanych z budową nowej linii zakończoną w listopadzie 1981 roku. Przed modernizacją w latach 1980 – 1981 linii energetycznej przebiegającej przez działkę powódki, przedmiotowa linia miała inne położenie, a żaden słup energetyczny nie był posadowiony na obecnej działce nr (...). N.żelbetowy został umiejscowiony na działce T. P.w wyniku modernizacji w latach 1980 – 1981, a pomiar tego słupa wykonano po raz pierwszy w listopadzie 1983 roku.

Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wydana przez Prezydenta Miasta S.

z dnia 16 marca 1987 r. ( (...). (...)) nie zawiera załącznika graficznego i nie sposób jest stwierdzić, czy inwestycja, o której mowa w przedmiotowej decyzji obejmowała linię energetyczną uruchomioną w listopadzie 1981 roku wraz ze słupem energetycznym, który został posadowiony na działce powódki.

Mapa z opisem identyfikatora materiału zasobu nr (...)z dniem wpisania operatu technicznego do ewidencji zasobu w dacie 22 stycznia 1988 roku oraz dniem wydania kopii mapy przez Starostę (...)w dacie 8 czerwca 2015 roku, dotyczy prac geodezyjno-kartograficznych związanych z przyłączeniem obszarów wiejskich do miasta S., na podstawie których zmianie uległy numery działek oraz ich powierzchnie oraz została założona mapa zasadnicza dla tego terenu, a kopia z karty akt nr 107 stanowi jej wycinek. (dowód: mapa zaewidencjonowana w Wojewódzkim Ośrodku Dokumentacji Geodezyjno – Kartograficznej w S.za numerem ewidencyjnym (...)w dniu 30 grudnia 1981 r. – k. 106; fotokopia szkicu pomiaru nr 8 z listopada 1983 r. – k. 121; decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji wydana przez Prezydenta Miasta S.z dnia 16 marca 1987 r., sygn. UAN.8331/1/171/87 – k. 104 – 105; mapa wydana przez Powiatowy Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej w S.z dnia 8 czerwca 2015 roku – k. 107; opinia biegłego B. Z.– k. 117-122v.)

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy oparł się na dokumentach wymienionych w nawiasach, których autentyczności strony nie kwestionowały, a jednocześnie nie wzbudziły zastrzeżeń. Ponadto Sąd oparł się na przywołanej wyżej opinii biegłego, gdyż jest ona wyczerpująca, logiczna, należyście uzasadniona oraz adekwatna do zleconego biegłemu zadania. Nie nasuwa ona wątpliwości z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, a strony nie podniosły zarzutów mogących osłabić przydatność opinii w niniejszej sprawie.

W konsekwencji należało ustosunkować się do zarzutu uchybienia art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego. Trzeba podkreślić, że powyższe uzupełniające ustalenia faktyczne potwierdzają słuszność dokonanej przez Sąd Rejonowy analizy porównawczej map znajdujących się w aktach sprawy oraz oceny zeznań powódki.

Z treści map, a zwłaszcza z fotokopii szkicu pomiaru nr 8 z listopada 1983 roku (k. 121), wynika, że słup energetyczny aktualnie posadowiony na działce powódki znajduje się tam od czasu zakończenia modernizacji linii przesyłowej w latach 1980 – 1981. Sporny słup został naniesiony na mapę dopiero w listopadzie 1983 roku.

Dodać trzeba, że załączona do apelacji mapa wydana przez Powiatowy Ośrodek Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej w S.z dnia 8 czerwca 2015 roku (k. 106) została zaewidencjonowana w Wojewódzkim Ośrodku Dokumentacji Geodezyjno – Kartograficznej w S.za numerem ewidencyjnym (...)w dniu 30 grudnia 1981 roku. Nie przedstawia ona stanu z 1984 roku, jak sugeruje skarżąca, lecz ukazuje przebieg linii energetycznej wraz ze słupami energetycznymi, które uległy demontażowi przy pracach związanych z budową nowej linii zakończoną w listopadzie 1981 roku. W tamtym czasie

Należy także zauważyć, że z załączonej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji wydanej przez Prezydenta Miasta S. z dnia 16 marca 1987 roku nie wynika, że inwestycja, o której mowa w decyzji, obejmowała linię energetyczną uruchomioną w listopadzie 1981 roku wraz ze słupem energetycznym, który został posadowiony na działce powódki. Decyzja nie zawiera bowiem załącznika graficznego, który mógłby zweryfikować twierdzenia apelującej o ewentualnym przesunięciu słupa energetycznego w 1987 lub 1988 roku.

Dlatego trafnym jest stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, że od 12 listopada 1981 roku poprzednik prawny pozwanego władał służebnością gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, ponieważ doszło wówczas do załączenia przedmiotowej linii pod napięcie. Wobec tego Sąd słusznie przyjął, że upłynął 30-letni okres niezbędny do zasiedzenia wspomnianej służebności, a zatem nie doszło do uchybienia art. 233 § 1 k.p.c. w omawianym zakresie.

Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 316 § 1 k.p.c., należy zaznaczyć, że poczynienie niepełnych ustaleń faktycznych w sprawie może być wynikiem nie błędnego orzekania, lecz nieprzytoczenia bez winy stron całego materiału faktycznego i dowodowego. Trzeba więc przyjąć, że przytoczenie części materiału dowodowego przez stronę dopiero na etapie

postępowania odwoławczego nie może obciążać Sądu a quo, który w kontradiktoryjnym postępowaniu cywilnym co do zasady nie ma obowiązku przeprowadzania z urzędu dowodów w celu wykazania stanowiska procesowego strony, tym bardziej, jeżeli jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie może zatem być mowy o uchybieniu przez Sąd art. 316 § 1 k.p.c.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że nastąpiło przeniesienie posiadania służebności przesyłu na pozwanego przez jego poprzednika prawnego.

Należy podkreślić, że posiadanie jest stanem faktycznym, a więc dla jego bytu nie jest potrzebne wydanie decyzji administracyjnej poświadczającej nabycie od Skarbu Państwa przez zakład energetyczny określonych składników majątkowych.

Wypada także dodać, że powódka w pozwie zawarła informację o tym, że betonowy słup energetyczny położony na jej działce „należy” do (...). Wymieniona okoliczność oraz całokształt materiału dowodowego, w szczególności fakt, że pozwana dysponuje dokumentacją dotyczącą kapitalnego remontu przedmiotowej linii z lat 1980-1981 (k. 48-50, 70), prowadzi zdaniem Sądu do wniosku, że (...) przejęło od Skarbu Państwa własność, a tym samym posiadanie spornych urządzeń przesyłowych. Trudno bowiem wyjaśnić, w jaki sposób zakład energetyczny wszedł w posiadanie dokumentacji związanej z liniami przesyłowymi w inny sposób, aniżeli poprzez przejęcie odpowiednich składników mienia na własność od poprzedników prawnych.

Powyższe oznacza, że pozwana wykazała, że jest następcą prawnym Skarbu Państwa w zakresie przedmiotowych urządzeń przesyłowych, a powódka nie przedstawiła dowodów mogących podważyć tezę o przejściu posiadania. Sąd nie naruszył więc art. 233

§ 1 k.p.c., ponieważ ustalenie o przejściu posiadania znajduje oparcie w całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a w rezultacie należało przyjąć, że do okresu zasiedzenia pozwany może doliczyć czas posiadania swojego poprzednika, toteż nie doszło do naruszenia art. 176 w zw. z 292 w zw. z art. 305<sup>4</sup> k.c. poprzez jego zastosowanie.

Sąd Okręgowy podzielił więc prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i uznał je jako własne.

Sąd Rejonowy trafnie uznał zatem, że powódka nie wykazała spełnienia przesłanek z art. 224 § 2 i art. 225 k.c., ponieważ pozwana wykazała, że ma tytuł prawny do korzystania z nieruchomości skarżącej w zakresie służebności gruntowej, którą (...) nabyła przez zasiedzenie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o czym orzekł w punkcie 1.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy orzekł w punkcie 2. na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który powódka przegrała w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, którą to kwotę Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 5), § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).